

Sygn. akt VIII C 311/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia, Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Wiśniewski

Protokolant: Anna Hrydziusko

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. G.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A.

w W. na rzecz powoda J. G. kwotę 15.490,83 zł (piętnaście tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt złotych i osiemdziesiąt trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 marca 2012 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.434 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje powodowi uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia) kwoty 110 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

V. nakazuje stronie pozwanej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia) kwoty 735 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powód J. G. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 17.837,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 lutego 2012 r. do dnia zapłaty.

Uzasadniając swoje żądanie, podał, że w dniu 19 stycznia 2012 r. jego samochód marki B. (...) uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowej, której sprawca był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnoprawnej u strony pozwanej. Po zgłoszeniu szkody strona pozwana nie zakwestionowała swej odpowiedzialności za skutki kolizji drogowej z dnia 19 stycznia 2012 r. co do zasady i po oszacowaniu szkody wypłaciła powodowi kwotę 15.165,17 zł tytułem odszkodowania. Nie zgadzając się z wysokością ustalonego odszkodowania, powód zlecił wykonanie prywatnej opinii rzeczoznawcy z zakresu techniki motoryzacyjnej, który wycenił koszt naprawy uszkodzeń na kwotę 33.003,13 zł.

W ocenie powoda wypłacone mu odszkodowanie zostało zaniżone. W szczególności strona pozwana przyjęła zbyt niskie stawki za roboczogodzinę pracy mechaników, blacharzy i lakierników, zastosowała tzw. „amortyzację ceny części oryginalnych” oraz użyła w kalkulacji zamienników wątpliwej jakości i pomniejszyła wartości materiału lakierniczego.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 14 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia uwzględnił powództwo w całości.

Strona pozwana złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. Przyznając, że jako ubezpieczyciel sprawcy wypadku komunikacyjnego ponosi odpowiedzialność za jego skutki, podniosła, że dokonała prawidłowej wyceny poniesionej przez powoda szkody, według cen części zamiennych i robocizny niezbędnych dla dokonania naprawy. Zarzuciła również, że roszczenie odsetkowe jest bezzasadne, gdyż powód dopiero w wezwaniu do zapłaty z dnia 6 września 2012 r. wskazał wysokość roszczenia, dlatego odsetki należy liczyć od dnia 14 września 2012 r.

Między stronami procesu bezsporne było, że w dniu 19 stycznia 2012 r. we W. samochód powoda marki B. o numerze rejestracyjnym (...) został uszkodzony w kolizji drogowej, której sprawca był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny:

W dniu 30 stycznia 2012 r. powód zgłosił szkodę stronie pozwanej.

Opierając się na kalkulacji naprawy sporządzonej w toku postępowania likwidacyjnego, strona pozwana przyznała mu odszkodowanie w kwocie 15.165,17 zł.

Dowód: - dokumentacja zgromadzona w aktach szkody nr PL (...), w załączeniu.

Pismem z dnia 6 września 2012 r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 17.837,96 zł tytułem dalszego odszkodowania.

Dowód: -pismo powoda z 6 września 2012 r., k. 30.

Koszt naprawy samochodu powoda przy uwzględnieniu cen części oryginalnych wyniósłby 30.656 zł brutto.

Rynkowa wartość pojazdu przed wypadkiem wynosiła zaś 47.695 zł.

Dowód: -opinia pisemna oraz ustne wyjaśnienia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej W. O., k. 58-72, 103,

-opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej W. O., k.111-119.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje w przeważającej części na uwzględnienie.

Nie budzi wątpliwości, że sprawca wypadku polegającego na zderzeniu się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za wyrządzoną powodowi szkodę (art. 415 w zw. z art. 436 § 2 k.c.).

Odpowiedzialność strony pozwanej za skutki kolizji drogowej wynikała zaś z art. 822 § 1 i 2 k.c. oraz art. 9 i 9a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2013, poz. 392 z późn. zm.), albowiem -

jako ubezpieczyciel - zobowiązana jest do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi sprawca wypadku. Powód - jako osoba uprawniona do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej - mógł zatem dochodzić roszczenia bezpośrednio od pozwanego zakładu ubezpieczeń (art. 822 § 4 k.c.).

Naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (art. 361 § 2 k.c.) i powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 k.c.). Odpowiedzialność ubezpieczyciela ogranicza się przy tym do zapłaty odszkodowania (art. 822 § 1 k.c.).

Dla ustalenia wysokości szkody w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. nie mogły mieć przy tym znaczenia koszty naprawy pojazdu faktycznie poniesione przez poszkodowanego, gdyż obowiązek naprawienia szkody nie jest uzależniony od tego czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierzał ją naprawić. Dla powstania odpowiedzialności odszkodowawczej istotny jest jedynie fakt powstania szkody, a nie fakt jej naprawienia. Wysokość odszkodowania, o którym mowa w art. 363 § 2 k.c. powinna zatem odpowiadać kosztom wyrównania uszczerbku, jaki pojawił się w majątku poszkodowanego w chwili wypadku komunikacyjnego (zob. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002/6/74; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, Lex nr 55515).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, zakład ubezpieczeń co do zasady zobowiązany jest do zapłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Zauważono przy tym, że nie można z góry wykluczyć, iż zamontowanie podczas przywracania do stanu poprzedniego nowych części spowoduje wzrost wartości pojazdu jako całości. Jeżeli jednak zakład ubezpieczeń okoliczności tej nie wykaże, to wysokość odszkodowania należy ustalić z uwzględnieniem cen części nowych bez potrąceń amortyzacyjnych (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNCP 1973/ 6/ 111 oraz uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112).

Poszkodowany ma przy tym prawo do dokonania naprawy przy użyciu części oryginalnych, jeżeli takie części zostały uszkodzone, a wymaganie użycia części oryginalnych jest spełnione nie tylko w razie wykorzystania części oznaczonych logiem producenta pojazdu, ale również w wypadku użycia części wyprodukowanych przez tego samego producenta, który dostarcza je producentowi pojazdu do montażu pojazdów lub jako części zamienne (podobnie Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 20 czerwca 2012 r., III CZP 85/11, OSNC 2013/3/37). Oczywiście jest bowiem, że różnica w oznakowaniu nie zmienia faktu, że są to części produkowane zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi, ustalonymi przez producenta pojazdu, a więc cechuje je identyczna wartość użytkowa.

Reasumując powyższe rozważania, stwierdzić należy, że wysokość odszkodowania należnego w związku z uszkodzeniami pojazdu mechanicznego, wypłacanego przez zakład ubezpieczeń na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, ustala się według cen nowych części oryginalnych nieoznaczonych logiem producenta pojazdu, bez uwzględnienia potrąceń amortyzacyjnych, chyba że uszkodzone części nie były oryginalne, albo zakład ubezpieczeń wykaże, iż dokonanie naprawy przy użyciu części oryginalnych prowadziłoby do wzrostu wartości pojazdu.

Uwzględniając zatem, że w niniejszej sprawie ustalone zostało, że koszty naprawy uszkodzonego pojazdu wyniosłyby 30.656 zł, a strona pozwana wypłaciła już powodowi kwotę 15.165,17 zł tytułem odszkodowania, należało zasądzić na rzecz powoda dalszą kwotę 15.490,83 zł.

Orzeczenie w kwestii odsetek od zasądzonej kwoty wynika z art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd

miał przy tym na względzie, że ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (art. 817 § 1 k.c.).

Skoro zaś strona pozwana powiadomiona została o zdarzeniu w dniu 30 stycznia 2012 r., obowiązek wypłaty pełnego odszkodowania realizował się najdalej w dniu 29 lutego 2012 r., dlatego też Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia 1 marca 2012 r. do dnia zapłaty.

Mając na względzie powyższe, na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w punktach I i II sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 zd. pierwsze k.p.c., mając na względzie, że wobec częściowego uwzględnienia powództwa koszty powinny zostać stosunkowo rozdzielone.

Niezbędne koszty poniesione przez powoda do celowego dochodzenia swoich praw wynosiły 4.309 zł i obejmowały opłatę od pozwu w wysokości 892 zł, wynagrodzenie adwokata w wysokości 2.400 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - tekst jednolity – Dz.U. z 2013 r., poz. 461), opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz zaliczkę na wydatki w wysokości 1.000 zł.

Strona pozwana poniosła zaś koszty niezbędne do celowej obrony wynoszące łącznie 2.417 zł, obejmujące wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 2.400 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - tekst jednolity – Dz.U. z 2013 r., poz. 490) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Biorąc zatem pod uwagę, że powództwo zostało uwzględnione w 87 % (15.490,83 zł z 17.837,96 zł), a obie strony poniosły łącznie koszty w wysokości 6.726 zł, Sąd przyjął, że powód powinien ponieść koszty wynoszące 874,38 zł (13 % z 6.726 zł), a strona pozwana powinna ponieść koszty w wysokości 5.851,62 zł (87 % z 6.726 zł). Dlatego też, powodowi należy się od strony pozwanej zwrot kwoty 3.434 zł (po zaokrągleniu 3.434,62 zł stanowiącej różnicę między kwotą 4.309 zł a kwotą 874,38 zł).

Wydatki poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego sądowego wyniosły 845 zł. Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.) w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd, mając na względzie wynik sprawy, zasądził od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 110 zł oraz zasądził od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 735 zł, tytułem zwrotu wymiotnych wydatków.